

Arrest

nr. 78 445 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 augustus 2011, verklaart er zich de volgende dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 11 januari 2011, verstuurd op 11 januari 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een Afghaan te zijn van Tadzjiekse origine, geboren op 10 saur 1324 (30 april 1945) in Keshektan, gelegen in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan van de provincie Kapisa. Nadat u in 1342 (1963) afgestuurd bent van het Mahmoud Raqy Lyceum in Kapisa, bent u verhuisd naar de stad Kabul. U hebt daar verschillende beroepscursussen gevolgd en u hebt als directeur van verschillende staatsbedrijven gewerkt. In die periode was u ook actief bij de People’s Democratic Party of Afghanistan (PDPA). U verklaart dat deze communistische partij op 11 djédi 1343 (1 januari 1965) opgericht werd en dat u er in 1345 (1966) officieel voor beginnen werken bent. U gaf les aan de leidinggevenden van de

PDPA over humanisme en was auteur voor verschillende magazines zoals 'Shokha', 'Targuma', 'Dewa Jawzjan'. U schreef tevens onder een pseudoniem voor de magazines 'Khalq' en 'Parcham'. U bent werkzaam geweest voor de PDPA tot 7 saur 1357 (27 april 1978). In datzelfde jaar bent u gevangengenomen omwille van uw politieke ideeën over Marx en Engels. Op 6 djédi 1358 (27 december 1979) werd u vrijgelaten en in 1360 (1981) zouden aanhangers van de Hezb Islami uw huis in Kapisa platgebrand hebben. U hebt van 1358 tot 1371 (1979 tot 1992) verder voor de overheid gewerkt in de stad Kabul. U bent na de val van de PDPA gevlucht naar Mazar-i-Sharif en Shebergan. In 1374 (1995) bent u teruggekeerd naar Kabul. Toen er in Kabul gevechten uitbraken met de moedjahedien, bent u wederom gevlucht naar Mazar-i-Sharif. In 1376 (1997) bent u definitief teruggekeerd naar de stad Kabul. Uw huis bevond zich in de wijk Khair Khana maar u verklaart tot uw vertrek uit Afghanistan in 1389 (2010) ondergedoken te hebben geleefd. In 1382 (2003) moest uw dochter Lida gedwongen huwen met ene moellah Zabibullah, een taliban. In 1388 (2009) is ze ontsnapt en teruggegaan naar Kabul. Op een dag kwamen Zabibullah, Qamaroddin Kor en Haji Merogay, enkele taliban, naar uw huis in Khair Khana en sloegen ze iedereen die in huis aanwezig was. Ook het meubilair en de boeken werden in brand gestoken. Uw dochter verbleef op dat moment bij uw oudere zus in Kabul en u leefde nog steeds ondergedoken. Een maand later is uw eerste echtgenote Homaira gestorven. Enige tijd later werd uw zoon Abdul Hamid gekidnapt door de taliban. Ze namen hem gevangen en vroegen hem waar u verbleef. Na tien à twaalf dagen is hij kunnen ontsnappen. In qaus 1389 (22 november – 21 december 2010) bent u hertrouwd. Tevens verklaart u vier maanden voor uw vertrek dreigbrieven te hebben gekregen van de taliban. Daarom hebt u samen met uw echtgenote, uw dochter Lida en uw drie zonen Kamishka, Razwan en Abdul Hamid Afghanistan verlaten. U bent onderweg gescheiden van Kamishka, Razwan en Lida. Uw zoon Kamishka zou momenteel in Griekenland verblijven en volgens uw verklaringen zijn Razwan en Lida gerepatrieerd naar Afghanistan. Op 26 augustus 2011 hebt u samen met uw echtgenote en uw minderjarige zoon Abdul Hamid asiel aangevraagd in België. Ter staving van uw asielrelaas legt u verschillende kopieën van documenten voor: een taskara, een internationaal en een nationaal rijbewijs, twee brieven van erkentelijkheid, een lidkaart van een politieke partij en een identiteitskaart van uw werk in Jangalak. Tijdens het tweede gehoor legt u een originele dreigbrief voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient gesteld te worden dat uw communistisch profiel op zich niet in twijfel getrokken wordt. De door u aangehaalde asielmotieven hebt u echter niet aannemelijk kunnen maken. U verklaart dat uw problemen begonnen zijn ten tijde van de moedjahedien in 1371 (1992) omdat uw ideeën over religie anders waren dan de hunne. Daardoor hebt u sinds uw terugkeer naar de stad Kabul eind jaren negentig ondergedoken geleefd. U vreest de taliban en Hezb Islami omdat een zestal ministers onder Karzai taliban zijn (CGVS, 7/11/2011, p. 13). U stelt dat u ondergedoken leefde en dat u nooit op één plaats woonde. U verbleef in de wijk Khair Khana in Kabul (CGVS, 7/11/2011, pp. 2, 13), voornamelijk bij uw zus die 'ouder dan zeventig' is en bij ene Turyalie, een kennis van u (CGVS, 12/12/2011, p. 4). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u erin geslaagd bent om een tiental jaar ondergedoken te leven in de wijk Khair Khana van de stad Kabul en nooit te zijn betrapt. U stelt dat slechts enkele burens op de hoogte waren van uw verblijfplaats 'omdat u ze kon vertrouwen' (CGVS, 7/11/2011, p. 14). Het wekt toch wel enige verbazing dat u al die jaren blijkbaar die mensen in vertrouwen nam omdat u zelf aangeeft dat er 'altijd mensen zijn die banden hebben met moedjahedien of taliban' (CGVS, 12/12/2011, p. 3). Ook het feit dat uw zus nooit benaderd is door de taliban of Hezb Islami is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Gedurende het gehoor geeft u meermaals aan dat u ondergedoken leefde uit vrees voor de Hezb Islami en taliban en wanneer u dan gevraagd wordt of beide partijen op de hoogte waren van waar uw zus woonde, stelt u expliciet dat 'de taliban haar huis gezien hebben', maar dat ze niet wisten dat u in dat huis verbleef omdat uw zus veel land had (CGVS, 7/11/2011, p. 10). Deze verklaring kan geheel niet overtuigen, evenmin het feit dat u stelt dat de moedjahedien wisten waar ze woonde en dat ze haar 'niets deden omdat ze oude vrouwen respecteren' (CGVS, 7/11/2011, pp. 16 & 17). Uw verklaring dat ze haar niet aangesproken hebben omdat 'ze een vrouw is die dicht bij de dood staat' (CGVS, 7/11/2011, p. 17) kan dan ook niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de taliban wel uw zoon Abdul Hamid hebben ontvoerd om te kunnen achterhalen waar u verbleef (CGVS, 7/11/2011, p. 16) en ook meerdere malen bij u thuis zijn langsgeslagen en uw eerste vrouw en broer geslagen hebben. U stelt zelfs dat uw broer indirect gestorven is door het feit dat hij geslagen is door de taliban (CGVS, 7/11/2011, pp. 14 & 15). Mochten de taliban en Hezb Islami u werkelijk viseren, dan zouden ze toch zeker langsgeslagen zijn bij uw zus, gezien duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat ze ook

uw andere familieleden al met geweld benaderd hadden. Uw verklaring dat uw zus met rust werd gelaten omdat ze een oude vrouw is kan in dit opzicht dan ook totaal niet overtuigen. Vervolgens is het ook geheel niet aannemelijk dat u het risico nam om af en toe naar huis te gaan, gezien u stelt dat er een gevaar was voor uw leven. Zo verklaart u immers dat u 'thuis of ergens anders' afsprak met uw kinderen (CGVS, 12/12/2011, p. 4) en dat u 'voor een paar uur naar huis' kwam als de situatie veilig was (CGVS, 12/12/2011, p. 3). Ook het feit dat u na het overlijden van uw eerste echtgenote enkele nachten doorgebracht hebt met uw familie in uw huis in Khair Khana (CGVS, 12/12/2011, p. 3) doet afbreuk aan uw vervolgingsvrees. Daarenboven verklaart u hertrouwd te zijn in 1389 (2010) in uw huis in aanwezigheid van de moellah (CGVS, 7/11/2011, pp. 9 & 17) en hebt u de laatste nacht voor uw vertrek samen met uw familie doorgebracht in het huis van uw buurman in Khair Khana (CGVS, 12/12/2011, p. 10). Dit zijn ernstige indicaties dat u de door u aangehaalde vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Gezien de door u geschilderde gang van zaken, u laat immers uitschijnen gedurende jaren te zijn gezocht, kon u immers niet uitsluiten dat uw belagers u op een onverhoeds moment wel eens thuis zouden kunnen komen 'opzoeken' en de vaststelling dat u toch nog geregeld uw thuisadres bezocht ondermijnt, en zoals reeds werd opgemerkt, op niet geringe wijze de door u beweerde vrees. Wat betreft 'het onderduiken' dienen nog een aantal opmerkingen te worden gemaakt. Zo antwoordt u negatief op de vraag of de taliban of Hezb Islami wisten waar u woonde. U antwoordt expliciet 'dat ze u zouden doden als ze het zouden geweten hebben' (CGVS, 7/11/2011, p. 14). Deze expliciete verklaring staat in schril contrast met de twijfel die u uitdrukt als u het volgende antwoordt op de vraag of de taliban en Hezb Islami wisten waar uw zus woonde: "De taliban en anderen wisten niet dat ik bij mijn zus was. Misschien wisten ze het, maar mijn zus was te oud, 70 of 72, dus ze kwamen niet naar haar huis." (CGVS, 7/11/2011, p. 16). Daarnaast verklaart u dat uw dochter Lida in 1382 (2003) gekidnapt werd door moellah Zabiullah en in 1388 (2009) van hem weggelopen is en sindsdien bij uw zus in Khair Khana verbleef. Daarna zouden de taliban naar uw huis gegaan zijn om haar te zoeken en hebben ze iedereen die thuis was geslagen, alsook uw zoon (CGVS, 7/11/2011, p. 10). Gezien uw dochter op dat moment niet thuis was en u stelt dat de taliban wisten dat u een zus had in Khair Khana, is het toch bevreemdend, en zelfs ongeloofwaardig, dat ze nooit bij uw zus langsgesegaan zijn om Lida te zoeken. Verder dient ook opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote betreffende de kidnaping van uw zoon niet consistent zijn. U verklaart dat uw zoon na zijn kidnaping nooit meer op dezelfde plaats woonde. U maakte een plan voor hem om nooit meer dan twee tot vier dagen op dezelfde plaats te blijven (CGVS, 7/11/2011, p. 17). Uw echtgenote gevraagd of de taliban wisten waar Abdul Hamid woonde, antwoordt ze initieel dat hij soms in de buurt was om te slapen en soms ergens anders was als de burens wisten dat hij zou kunnen aangevallen worden (CGVS 11/20488/B, 7/11/2011, p. 7). Haar even later gevraagd waar Abdul Hamid woonde, stelt ze dat hij 'thuis' was, 'maar soms ook bij de burens om te spelen' (CGVS 11/20488/B, 7/11/2011, p. 7). Gezien dit antwoord enige verbazing wekt, werd haar dan ook gevraagd of Abdul Hamid dan niet bang was om opnieuw gekidnapt te worden en antwoordt uw echtgenote dat 'hij natuurlijk bang was en daarom ook nooit de deur opende' (CGVS, 11/20488/B, 7/11/2011, p. 7). Hieruit kan dus afgeleid worden dat Abdul Hamid wel degelijk thuis verbleef. Daarnaast geeft uw echtgenote tijdens het eerste gehoor op het CGVS aan dat ze samenwoonde met uw drie zonen en dochter in uw huis in Khair Khana. Haar expliciet gevraagd of de kinderen heel hun leven in dat huis gewoond hebben, antwoordt ze dat 'ze in dat huis waren' (CGVS 11/20488/B, 7/11/2011, p. 6). Ze geeft ook aan dat de taliban één à twee keer langsgesegaan zijn om te vragen of haar echtgenoot daar nog woonde (CGVS 11/20488/B, 7/11/2011, p. 7). Opmerkelijk is dat ze tijdens het tweede gehoor op het CGVS plots verklaart dat ze niet altijd thuis verbleef omdat uw familie werd lastiggevallen en dat ze ook soms bij haar broer of uw zus verbleef (CGVS, 11/20488/B, 12/12/2011, p. 2). Ten eerste spreekt ze hierbij zichzelf en u tegen en daarnaast is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat ze hiervan tijdens het eerste gehoor op het CGVS geen melding heeft gemaakt, te meer dit toch een belangrijk aspect is in het asielrelaas. Vervolgens moet ook vastgesteld worden dat u op het tweede gehoor bij het CGVS meerdere keren expliciet aangeeft dat u uw land verlaten hebt omwille van de dreigbrieven die u gekregen hebt waardoor uw leven en dat van uw kinderen in gevaar is (CGVS, 12/12/2011, p. 4 - 5). Het is opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS gevraagd welke problemen u recent voor uw vertrek gehad hebt initieel niets zegt over de brieven, maar dat u het gewoon hebt over het feit dat u verborgen moest leven (CGVS, 7/11/2011, p. 13) en dat u pas later verklaringen aflegt over een dreigbrief (CGVS, 7/11/2011, p. 15). Over die dreigbrieven legt u bovendien incoherente verklaringen af. Zo verklaart u dat u meerdere brieven gekregen hebt waarvan de eerste dateert van ongeveer vier maanden voor uw vertrek en dat u de laatste brief op 14/11/1389 (3/02/2011) ontvangen hebt. U stelt dat de brieven het enige probleem waren en dat u verder geen problemen had, ook niet financieel. U verklaart alle brieven, behalve de laatste, weggegooid te hebben omdat u er een soort 'allergische reactie' op kreeg (CGVS, 12/12/2011, p. 5). U zou gedurende anderhalf jaar vier dreigbrieven ontvangen hebben (CGVS, 12/12/2011, p. 7). Deze verklaringen zijn in strijd met de verklaringen die u eerder aflegde op het CGVS. Zo verklaart u

tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u slechts één brief ontvangen hebt, meer bepaald in hamal 1390 (maart – april 2010) en dat u twintig à vijftig dagen later Afghanistan verlaten hebt (CGVS, 7/11/2011, p. 15). U spreekt zichzelf opnieuw tegen wanneer u iets later tijdens datzelfde gehoor verklaart op 22 saratan (13 juli) het land verlaten te hebben (CGVS, 7/11/2011, p. 17). U stelt dat de dreigbrief in het Pasjtoe opgesteld is en dat uw zoon Rezwan deze voor u vertaald heeft. Volgens uw verklaringen staat er geschreven dat de taliban willen dat u hen ofwel financieel steunt ofwel dat een van uw zoons zich aansluit bij hen om mee te doen aan de jihad (CGVS, 12/12/2011, p. 9). Als de dreigbrieven de reden zijn waarom u uw land verlaten heeft, dan is het verder toch merkwaardig dat uw echtgenote niet op de hoogte is van de inhoud van de brieven, noch van wie de brief uiteindelijk gelezen heeft. Gezien zij zelf de brief in ontvangst genomen heeft, is het bovendien opmerkelijk dat ze niet meer weet wanneer dit was en hoe lang jullie daarna het land verlaten hebben. Zelfs gevraagd naar het jaar en het seizoen kan ze hier geen antwoord op geven (CGVS, 11/20488/B, 12/12/2011, p. 2 - 3). Het komt weinig overtuigend over dat de datum, al was het maar bij benadering, van zulk een ingrijpende gebeurtenis niet in haar geheugen zou gegrift staan, temeer ze bijvoorbeeld wel duidelijk kan stellen dat ze op 9 qaus 1389 (30 november 2010) met u getrouwd is (CGVS 11/20488/B, 12/12/2011, p. 1). Dergelijke incoherente verklaren ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van het relaas, temeer omdat dit belangrijke elementen blijken te zijn in uw asielaanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van een taskara voor. Dit document, dat betrekking heeft op uw identiteit, wijzigt voorgaande vaststellingen niet, aangezien uw identiteit hier niet wordt betwist. De kopieën van documenten betreffende uw werk (brieven van erkentelijkheid en identiteitskaart van uw werk in Jangalak), de lidkaart van een politieke partij en uw internationaal en nationaal rijbewijs hebben ook betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat u problemen zou hebben gehad. De 'originale' dreigbrief die u tijdens het tweede gehoor voorlegt, heeft enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielaanvragers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U beweert immers gewoond te hebben in de stad Kabul sedert 1376 (1997; CGVS, 12/12/2011, p.2) en ook uw dochters Sohaila en Haseena (CGVS, 7/11/2011, p. 11) en uw oudere zus (CGVS, 7/11/2011, p. 14, 16) zijn er woonachtig. Bovendien geeft u aan dat uw oudere zus verschillende huizen in Charekar en Kabul heeft (CGVS, 7/11/2011, p. 14). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich daar niet zou kunnen vestigen. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielaanvragers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze

zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient nog aangestipt dat er in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet afdoende motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing daardoor de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal onterecht niet veel waarde hecht aan zijn verklaring dat zijn oude zus wegens haar ouderdom niet werd lastiggevallen door de taliban. Dit is nochtans een element dat in veel asielverhalen van asielzoekers uit de regio terugkomt. In Afghanistan en in de regio is het de gewoonte om oude vrouwen niet in conflicten te betrekken of geweld aan te doen omdat zij veel respect krijgen. Bovendien had zijn zus meerdere huizen, waarvan twee in Kaboel. Bijgevolg verbleef verzoeker niet samen met zijn zus in één van haar huizen, maar betrok hij een leegstaand huis. Verzoeker stelt dat hierover nooit werd doorgevraagd tijdens het gehoor.

Verzoeker bevestigt dat de uiterst korte bezoeken aan zijn woning inderdaad een groot risico vormden. Hij stelt dat hij echter zo veel mogelijk veiligheidsmaatregelen nam en zijn bezoeken aan zijn huis uiterst minutieus plande. Het is begrijpelijk dat verzoeker, na ongeveer tien jaar ondergedoken te leven, na een tijd bepaalde berekende risico's nam om toch maar enige tijd met zijn geliefden te kunnen doorbrengen. Verzoeker stelt nog dat hij niet in zijn huis trouwde maar in het huis van zijn buur.

Verder stelt verzoeker dat zijn vrouw van bij het begin vertelde dat hun zoon na de kidnapping meestal ergens anders sliep. Bovendien gaf zijn vrouw aan dat haar zoon meestal bij haar bleef en dat ze dan bijvoorbeeld samen bij verzoekers zus verbleven. Verzoeker stelt dat het niet vreemd is dat hij niet volledig op de hoogte was van de verblijfplaats van zijn zoon, aangezien hij zelf een ondergedoken leven leidde. Verder stelt verzoeker dat het niet vreemd is dat zijn vrouw verklaarde dat zij en haar kinderen altijd in hetzelfde huis hebben gewoond. Zij woonden immers slechts in gevaarlijke periodes bij familie of vrienden.

Tot slot benadrukt verzoeker dat hij tijdens het eerste gehoor heel duidelijk stelde dat er meerdere dreigbrieven waren en dat hij enkel in het enkelvoud over een dreigbrief sprak toen hij vertelde dat zijn zoon en dochter één dreigbrief mee hadden.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing betwist en aangeeft waarom zijn asielrelaas wel geloofwaardig is. Aldus blijkt dat hij de hervorming van de beslissing beoogt.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat verzoeker tien jaar ondergedoken heeft geleefd in de stad Kaboel zonder dat de taliban en Hezb Islami hem konden opsporen. Verzoeker verklaarde immers dat hij voornamelijk in het huis van zijn zus verbleef en dat zijn belagers wisten waar zijn zus woonde. Verzoeker stelde zelfs dat de taliban en anderen misschien wisten dat hij bij zijn zus was (gehoorverslag 7 november 2011, 16). Verzoekers verklaring dat zijn zus te oud was, 70 of 72, en dat ze daarom niet naar haar huis kwamen, is weinig

aannemelijk. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat het in Afghanistan de gewoonte is om oude vrouwen niet in conflicten te betrekken of geweld aan te doen, maar toont dit niet aan. Bovendien stelde verzoeker in zijn verzoekschrift ook dat zijn zus meerdere huizen had, waarvan twee in Kaboel, en dat hij niet samen met zijn zus in één van haar huizen verbleef maar een leegstaand huis betrok. Bijgevolg hadden de taliban verzoeker ook kunnen opzoeken zonder zijn zus daarbij lastig te vallen.

Zijn vrees wordt bijkomend ondermijnd door verzoekers verklaring dat hij na het overlijden van zijn eerste echtgenote enkele nachten met zijn familie heeft doorgebracht in zijn huis in Khair Khana en door zijn verklaring dat hij in 1389 (2010) thuis is hertrouwd in aanwezigheid van de moellah. Dit zijn immers gebeurtenissen die veel aandacht trekken en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker het risico zou lopen om daarvoor naar huis te komen. Het feit dat hij niet in zijn huis trouwde maar in het huis van zijn buur verandert hier niets aan.

De commissaris-generaal heeft bovendien terecht opgemerkt dat verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over waar hun zoon na de kidnapping verbleef. Terwijl verzoeker verklaarde dat zijn zoon na zijn kidnapping nooit meer op dezelfde plaats woonde, verklaarde zijn vrouw dat hun zoon thuis woonde, maar soms ook bij de burens was om te spelen. Beide verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn vrouw van bij het begin vertelde dat hun zoon na de kidnapping meestal ergens anders sliep. Hij toont dit echter niet aan. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker niet volledig op de hoogte was van de verblijfplaatsen van zijn zoon, mag toch worden verwacht dat hij zou weten dat zijn zoon gewoon thuis verbleef.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij één dreigbrief had ontvangen en tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij vier dreigbrieven had ontvangen. Op de vraag hoeveel brieven hij heeft ontvangen, antwoordde hij immers uitdrukkelijk: *“Ze bedreigden ons vaak, maar ze hebben maar een brief gestuurd”* (gehoorverslag 7 november 2011, 15).

Daarnaast heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij de dreigbrief heeft ontvangen en dat het opmerkelijk is dat verzoekers vrouw niet meer weet wanneer dit was en hoe lang daarna ze het land hebben verlaten, terwijl zijzelf de brief in ontvangst heeft genomen. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen.

De kopie van de enveloppe waarin de dreigbrief zou gezeten hebben die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Het gaat immers om een gewone enveloppe waarin om het even wat kan verstuurd zijn geweest.

Verzoekers relaas is niet geloofwaardig. Hij maakt derhalve niet aannemelijk in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b.

Tot slot sluit de Raad zich ook aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat burgers in de stad Kabul op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c. De actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul wordt door de bestreden beslissing uitgebreid toegelicht aan de hand van de informatie aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt deze informatie niet zodat deze motieven overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER